

Bestsellerová autorka *The New York Times*

LISA BARR

ŽENA V OHNI

*Černý trh s uměním,
obraz ukradený nacisty,
souboj s časem.*

Sotva se mladé reportérce Julii Rothové podaří získat práci u nejúspěšnějšího chicagského investigativního novináře Dana Mansfielda, je jí přidělen velmi neobvyklý – a velmi tajný – úkol. Má pro světově proslulého návrháře luxusních bot Ellise Bauma získat poslední obraz legendárního malíře Ernsta Engela Žena v ohni, jenž byl před více než 75 lety ukraden nacisty. Ellis po malbě krásné tajemné ženy touží z hluboce osobních důvodů a Dana si najal, aby mu jej pomohl najít.

Jules nemá na pátrání moc času, jelikož slavný návrhář umírá a situaci navíc komplikuje fakt,

že v Evropě se dila současně snaží dopátrat také mocná a provokativní galeristka Margaux de Laurentová. Jakožto bohatá dědička ze sběratelské rodiny disponuje prostředky, aby vždy dosáhla všeho, co si zamane, a v cestě jí stojí právě jen Jules. Pracovitá a odhodlaná reportérka ale získá nečekanou pomoc v osobě Ellisova vnuka Adama.

Adam není bez vnitřních démonů, právě se zotavuje z drogové závislosti. Sám je však nadaný umělec, a navíc poznal Margauxinu lstivost na vlastní kůži. Ví, jak umí být nelítostná, a udělá všechno, jen aby se s Jules dostali k Ženě v ohni dřív, než padne do spárů právě jí...

„Výrazný styl skvěle doplňuje důmyslně vykreslené postavy. Nedokážete se odtrhnout od začátku až do konce.“

– Publishers Weekly

„Vybroušený román v rytmu kvapíku, který vám nedovolí ho odložit a udrží vás v napětí až do poslední strany.“

– Booklist

„Hrdinové uchvacují duši čtenáře tím, jak urputně se ženou za svou posedlostí... Tenhle román si nebere servítky.“

Kirkus Reviews

„Poutavé, neodložitelné čtení, které vám nabídne všechno: od šifrovaných zpráv a tajemných útoků přes rány, jež se dědí po generace, až k fascinujícím postavám. Autorka přináší niterný vhled do krutosti války, do zkaženosti komplikovaného světa umění a do zlovolných intrik jeho mocné elity. Zároveň však vypráví i příběh o naději a obloukem se vrací k odvěké moci krásy a lásky, dvou nesmrtelných sil, které mohou přežít i nejtemnější okamžiky.“

Julie Cantrell,
New York Journal of Books

„Pro svou mazanou záporačku má Lisa Barr v záloze barvitý osobní příběh. Až na pár pečlivě rozházených citových drobečků se psychopatická galeristka Margaux de Laurentová jeví jako pravý opak Jules. V několika explicitních scénách kniha sklouzává až k erotickému žánru... Žena v ohni je vzrušující a zábavné čtení, ideální pro dlouhé odpoledne na pláži nebo jako průvodce při vašich dobrodružných cestách.“

Lindsey Bodner,
Jewish Book Council

Lisa Barr

ŽENA V OHNI

LISA BARR

ŽENA V OHNI

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Copyright © 2022 by Lisa Barr

Translation © Hana Sichingerová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-692-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-691-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-254-7 (print)

PRO DAVIDA, NOU, MAYU A MAYU A IZZIHO,
KTERÍ JSOU MOJE VŠECHNO.

*A na památku mé milované babičky Rachel,
hlasu v mé hlavě, laskavé a starostlivé matky,
která všechno zvládla
a vařila jako nebeská šéfkuchařka.*

Dobří umělci kopírují, velcí umělci kradou.

PABLO PICASSO

*Na obraz se můžete dívat týden
a už si na něj nikdy nevzpomenout.
Nebo můžete obraz zahlédnout na vteřinu
a myslet na něj celý život.*

JOAN MIRÓ

PROLOG

ART BASEL, MIAMI

JULES ZACHYTÍ koutkem oka pronikavý antracitový pohled, kterým ji žena sleduje se stejným zaujetím, jako by byla obraz. S rozbušeným srdcem se trochu natočí, aby na ni žena lépe viděla. *Opatrně*, nabádá se v duchu. Každý pohyb je důležitý.

Jules se na tuto chvíli pilně připravovala. Nastudovala si, co se Margaux de Laurentové líbí, a zná její styl a vkus jako vlastní. Na svém dnešním vzhledu pečlivě zapracovala. Intelektuálská novinářka je tatam a místo ní se vynořila tato nová bytost – elegantní, sexy, svůdná. Nepoddajné kaštanové kudrliny si vyfoukala do hravých vln. Knihomolské želvovinové brýle vyměnila za čočky a oblékla si pouzdrové karmínové šaty Hervé Léger s jedním ramínkem, které těsně obepínají její tělo – křivky, které celý život maskovala pod vytahanými mikinami. Šaty jí přišly se vzkazem: *Tohle si musíte vzít*. Zpráva v sobě skrývala náznak: *protože jinak...* Ten, kdo šaty poslal, netuší, že Jules je už o krok napřed.

U šatů byly i boty, a jaké jiné než Anika Baum na deseticentimetrových jehlových podpatcích. Na veletrhu umění Art Basel totiž není nejdůležitější umění, tady jsou důle-

žité boty. Boty vypovídají o tom, kdo jste a co si můžete dovolit, jestli si na něco hrajete, nebo jste někdo opravdu důležitý. Buď jste návštěvník s padesátidolarovou jednodenní vstupenkou (nikdo), nebo držitel VIP vstupenky (někdo, kdo někoho zná), nebo, jako v případě Jules, majitel tolik žádané purpurové V-VIP vstupenky „First Choice“ (opravdový hráč). „Rozhodující jsou detaily,“ bylo jí řečeno před několika měsíci, když začalo pátrání. „Margaux de Laurentová je mnohými považována za nejvýznamnější galeristku na světě. Když budete ignorovat detaily, ocitnete se mimo hru.“

Margauxiny granátově rudé lesklé rty se svůdně zavlíní jejím směrem. Jules dobře ví, co to znamená. V tom pohledu není touha, jde o moc. Žena odloží napůl vypitou sklenku se šampaňským na táč procházejícího číšníka a vezme si dvě nové, plné. Jednu sklenku pozvedne směrem k Jules a naznačí, že je tu v sázce víc než pouhý pohled. Koneckonců je to *její* večírek, nejvyhledávanější událost na veletrhu, kde se chce každý ukázat, a ona očekává, že Jules bude hrát roli, kterou jí přidělila.

Slavnostní večer Galerie De Laurent, který společně sponzorují švýcarská banka UBS a koncern luxusních značek LVMH, je exkluzivní událostí a okázalou přehlídkou začínajících i zavedených umělců galerie, na niž se dostanou jen pozvaní hosté. Na nádvoří Versaceho sídla, nyní známého jako Villa Casa Casuarina, se sešli top celebrity a modelky, drogoví dealeri a politici, influenceři a známé osobnosti, kritici a sběratelé, a nikdo z nich pravděpodobně neodejde před východem slunce. Margauxiným cílem není jen prodat díla svých umělců, ale především pozvednout svou značku a zastínit konkurenci.

Margaux si vychutnává status královny plesu v elegantních smokingových minišatech od Toma Forda bez košile. Působí to androgynně a pornograficky zároveň. A Jules se

dělá špatně jen z pohledu na ni. Dvojice vyboulených, vysoko posazených a dobře viditelných bronzových nader, nehybný hluboký dekolt – *strnulé zátiší* –, nedotknutelný a falešný stejně jako tahle žena.

Jules naskočí husí kůže na zátylku, když Margaux zamíří jejím směrem. *Zůstaň v klidu, tvar se sebejistě*, přikazuje si v duchu. Další šanci nedostaneš. Na tomhle závisí všechno. Jules rychle přejede pohledem nádvoří a účastníky večírku a zahlédne Adama v obležení novinářů vyptávajících se na jeho obrazy. Zatím si jí nevšiml, ani neví, že je tady. Je to tak bezpečnější. Bože, vypadá skvěle. Drsný hezoun s rozcuchaným účesem fotbalové hvězdy oblečený v módním saku, které, jak Jules ví, nesnáší. Mnohem pohodlněji se cítí v roztrhaných džínách a některém ze svých četných triček z rockových koncertů.

Na moment pevně stiskne oči a snaží se potlačit myšlenky na to, co bylo. Musí zůstat soustředěná, aby ho ochránila – aby je všechny ochránila – před Margaux. Přepadne ji strach, ale zažene ho. Je před tou mrchou vůbec někdo v bezpečí?

Jules zatne ruce v pěst, protože si uvědomuje, že bude muset vynaložit obrovské úsilí, aby Margaux dostala a dozvěděla se, jak to celé doopravdy bylo. Ne ten příběh, který vyjde zítra v novinách, ale pravdu. Příběh, který se skrývá za příběhem.

Margaux se proplétá naparáděným davem, přehlíží pochlebovače, kteří se snaží získat její pozornost, a s přesností pantera míří k Jules. Kroužky servilních hostů protnuté jako Vennův diagram se oddělí a nechají ji projít. Jules zatáhá dech, když se Margauxiny hedvábné šaty zlehka otřou o její odhalenou pokožku. V tak těsné blízkosti nemá jinou možnost než vdechnout ženinu silnou vůni – tahitská vanilka s nádechem růže: Clive Christian No. 1 Imperial Majesty – jeden z nejdražších parfémů na světě. Před několika

měsíci si přečetla článek v britském *Vogue*, který dopodrobna popisoval vše, bez čeho se Margaux de Laurentová „rozhodně neobejde“.

„Ty šaty sedí jako ulité,“ zašeptá Margaux Jules do ucha. „Dělejte si poznámky a buďte připravená.“ Jakékoliv další otázky utne tím, že tvrdě přitiskne rty na Julesina překvapená ústa. Jules se musí ze všech sil přemáhat, aby si neodplivla z pachuti šampaňského a cigaret. „A žádné hlouposti,“ varuje Margaux Jules, když jí podává sklenku šampaňského Ruinart a pak kolem ní projde na druhou stranu nádvoří.

Jules vzhledne a střetne se s Adamovým ohromným pohledem. Všiml si jí, viděl ten polibek. Má pusu dokořán. *Co to mělo být, Jules?!*

Není to tak, jak si myslíš, signalizuje mu pohledem. Rychle se odvrátí a snaží se splynout s okolními hosty. Teď se nemůže zabývat Adamem. Nesmí se nechat vyrušit. Srdce se jí rozbuší, když se otočí a vidí, jak Margaux uprostřed nádvoří vystupuje na pódium vedle zdobené fontány shora korunované Poseidónovou hlavou. Slavný dýdžej okamžitě vypne hudbu a všechno se skřípěním ztichne.

Margaux velí celému nádvoří jako svému bojišti. Chvilí se opájí obdivem, pak si odkašle a čeká, až ticho začne působit nepříjemně. Tohle má ráda. Tu hru o moc. Všichni vědí, že Margaux de Laurentová se vyžívá v tom, že je středem pozornosti. Jules si prohlíží nádvoří plné stovek fascinovaných tváří a touží vykřiknout: *Vy idioti, vždyť si s vámi jen hraje!*

Vše je zinscenováno stejně dokonale jako filmová scéna. Extravagantně vyzdobené nádvoří i okolí bazénu jsou plné obrazů pečlivě rozmístěných mezi obřími ledovými sochami a stovkami pozlacených svící. Číšníci, samí mladí muži v upnutých černých džínech a bílých tílkách, jsou

vyrýsovaní a lesknou se jako striptýzoví tanečníci z Chip-pendales. Dokonce i počasí jim přeje. Na zimní večer je nezvykle teplo a fouká jemný vánek jako na objednávku. *Příliš* dokonalé. Jules zhluboka vydechne. Něco se musí stát.

„Dobrý večer, vítejte,“ začne Margaux. „Jsem Margaux de Laurentová a mám obrovskou radost, že tu s vámi dnes večer mohu být.“ Nepotřebuje mikrofon. Má sytý, výrazně rezonující hlas se snobsky nabubřelým britským přízvukem odrážejícím její privilegovanou výchovu. „Galerie De Laurent se na Art Basel prezentuje již osmnáctým rokem. Ale dnešek je pro mě obzvlášť důležitý, protože dnes to pro mě není jen výstava – je to osobní.“ Ukáže na velký zakrytý obraz, které stojí za ní, a všichni se otočí za její rukou. Ovládá své publikum jako loutky. „Tento obraz chyběl v naší rodinné sbírce osm desetiletí. Až doted...“ Nastane významná pomlka, v níž se Margaux rozhlédne po zaplněném nádvoří a pak se otočí na asistentku oblečenou od hlavy až k patě v černém, která stojí vedle ní. „Odhalte ho.“

Závěs se jedním dramatickým pohybem odhrne a Jules ohromeně zírá na obrovské plátno. Je v takovém šoku, jako by vstoupila do restaurace a uvnitř ji čekala oslava s překvapením. Možná si to jen představuje, ale zdá se jí, že se Margaux z pódia usmívá přímo na ni, letmým úsměvem, který se rychle rozplyne v úšklebku. Jules bouří krev v žilách, její hněv se stupňuje. Ten obraz jí nepatří.

Lhářko! křičí Jules z plných plic, ale nevydá ani hlásku. Slova z ní ne a ne vyjít. Po zádech jí pod značkovými šaty stéká pot. *Tohle nemůže být pravda.*

Jenomže je.

Zprvu jen sem tam zazní ojedinělé tlesknutí, ale pak propukne ohlušující aplaus jako při vítězném gólu na mistrovství světa ve fotbale. Jules hoří tváře, a přitom má

studené ruce, jako by jí selhávala termoregulace, protože jí dochází, že je to *ona*, koho tu obehrali.

Margaux si vychutnává potlesk. Její pronikavý pohled znovu najde Jules. Mrazivý úsměv už nevyjadřuje jen vítězství – teď říká přímo: *A dohrála jsi.*

Jules si všimne Adama, který si klestí cestu davem a prodírá se k ní. Než stihne zareagovat, ucítí tvrdé zaklepání na rameni a otočí se za prstem. Před ní stojí mladá žena s ostře řezanými rysy v bílých kožených minišatech tak těsných, že bude potřebovat škrabku, aby je ze sebe stáhla. Jules v ní pozná dívku, která stála u vchodu do sídla a odškrtařovala si hosty v seznamu – ale je zjevné, že to není běžná náplň její práce.

„Pojďte za mnou,“ přikáže jí žena polohlasem. *Okamžitě.* Jules má pocit, že se jí podlomí nohy. Pohledem střelí na druhou stranu nádvoří a hledá Adama, ale ten zmizel. *Kde je?* Točí se jí hlava. *Přemýšlej, přemýšlej.*

Instinkt jí napovídá, aby utíkala jako o život, ale hluboko v nitru ví, že bude lepší, když udělá, co se jí řeklo, protože nad její hlavou jako černý mrak visí: *protože jinak...* Následuje ženu nenápadnými bočními dveřmi pryč z nádvoří a po krátkém úzkém schodišti vedoucím neznámo kam. Než stačí zjistit, co se děje, nebo přehodnotit své rozhodnutí, někdo jí vytrhne kabelku a pevnou masitou rukou ji hrubě strčí na zadní sedadlo čekajícího vozu.

Rychle se otočí a skrz zadní tónované okno auta ještě zahlédne v zubatém stínu nasvícené palmy dívku od dveří. Vtom jí bez varování přes hlavu přetáhnou kuklu a spoutají ruce. Z plic jí unikne vzduch a ona má pocit, že se jí hlava odtrhla od těla, jak auto zrychlí. Opře se o lepkavé, studené kožené sedadlo. Proč neodešla, neutekla nebo nekřičela, když mohla? Copak ten zatracený obraz stojí za lidský život? Její i těch, které miluje?

PŘED ROKEM A PŮL

JEDNA

CHICAGO

JULES JE OBLEČENÁ na pohovor – černé kalhoty, bílá halenka, červené baleríny. Její budoucí šéf zatím nemá tušení o tom, že existuje nebo že se chystá vtrhnout do jeho kanceláře, ale to nevadí.

„Opravdu si myslíš, že je to dobrý nápad?“ Matka před ně staví kávu a donuty se zdobením, které koupila u Stana cestou z práce, a sedá si vedle ní ke kuchyňskému stolu. „Upřímně řečeno, kdyby se u nás v kanceláři objevil někdo, kdo shání práci, a neměl by předem domluvenou schůzku, nejspíš by mu ukázali dveře.“

Matka vypadá po dlouhém dni u soudu vyčerpaně. Obě si berou donut – jako předkrm před večeří. „Hele, snažila jsem se k němu dostat normální cestou, a nikam to nevedlo,“ vysvětluje Jules. „Nebyla jsi to ty, kdo mě učil, že ‚někdy je potřeba mít koule na to být ženská‘?“

Matka se zasměje, a i když je unavená, dokáže svým úsměvem stále prozářit kuchyň. „To rozhodně.“ Zakousne se do donutu a pak ze sebe stáhne sako, které se na ni úplně lepí. „Ale tohle je Dan Mansfield. Nemůžeš tam jen tak vtrhnout. Kromě toho jsem slyšela, že je to prý kretén.“

„Vážně? Od koho?“

„Od Steva. Dan s ním dělal párkrát rozhovor v souvislosti s několika našimi většími případy. A...“

„Hmm, takže superkretén Steve říká o Danu Mansfieldovi, že je kretén. No to jsou věci.“ Jules si strčí do pusy donut plněný nutellou a rovnou ho zhltně.

„To je fakt.“ Matka se rozesměje. „Kdo jiný by to měl poznat! Co kdybychom si objednaly pizzu, rozvalily se na gauči a podívaly se na seznamku v televizi? Trocha bezduché zábavy by mi přišla vhod. Už dlouho jsme nic takového nepodnikly.“ Rozváže si hedvábnou mašli na blůze v barvě slonové kosti. „Jsem úplně grogy.“

Máma to s prací přehání. „Nahraj to. Koukneme se na to, až se vrátím, slibuju.“ Jules vstane, obejmě ji a pak v dřezu opláchně hrnek od kávy. Máma se na ni dívá, ale je zřejmé, že je duchem jinde. Možná jde o nějaký případ. Vážně by potřebovala žít i mimo soudní síň – Jules jí to pořád říká. Matka jí to odkývá, jenže jsou tady jen ony. Není žádný otec. Nikdo jiný, kdo by s nimi nesl finanční břemeno. Vytratil se dávno předtím, než přišla na svět. Jules ví, že se narodila z neplánovaného těhotenství během studia práv, ale matka ji vždycky ujišťovala, že *chyba byl on, ne ty*.

Naskládá zbytek nádobí do myčky, zlehka políbí matku na tvář a vezme si z háčku klíčky od auta. „Neměj strach. Co by se asi tak mohlo stát? Přinejhorším mi Dan Mansfield řekne, abych vypadla. Sejdeme se později na gauči. Mám tě ráda.“

JULES SVIŽNĚ KRÁČÍ úzkou chodbou v *Chicago Chronicle* a zdálky slyší burácení mužského hlasu.

„.... fakt si myslíš, že mě zajímá, co měl starosta k večer? Koukej přinést článek, kterej můžu otisknout!“

To je on. Je si tím jistá. Jules tenhle kuřáckým chraplákem podbarvený baryton zná, protože Dana Mansfielda

viděla nesčetněkrát v televizi, když živě vysílal z různých exotických zemí. Doteď nebyla nervózní, ale najednou ji přepadne tréma ze setkání s jejím hrdinou, jehož best-seller o investigativním zpravodajství má položený na nočním stolku jako bibli. Znovu se podívá na hodinky. Načasování je dobré. Nathan, kamarád z vysoké, který byl na stáži v *Chronicle*, Jules poradil, že Dana nejlépe zastihne po sedmé večerní. Najednou si všimne hnědé skvrny dole na košili. Nutella. Jak to, že ji přehlédla? Problém je – a v tom měla máma pravdu –, že ji Dan nečeká. Tohle vůbec nemusí dopadnout dobře.

Jules mĳí jedny zavřené dveře za druhými a překvapuje ji, že v budově, kde sídlí zpravodajství, je v tuto hodinu ticho. Jako v opuštěném městě. A interiér by si zasloužil trochu péče. Odlupující se béžová omĳka na stropě a hnědé obložení stěn budí dojem, jako by se tu od sedmdesátých let nic nezměnilo. *Kde jsou všichni?* Dokonce i v její univerzitní redakci bývalo touhle dobou rušno. Žurnalistika není práce od devíti do pěti. To nejzajímavější se vždycky odehrává později.

Jules jde za hlasem a zastaví se, když spatřĳ nevýrazné světlo pronikající zavřenými dveřmi rohové kanceláře. *Ta musí být jeho.* Nechala Danu Mansfieldovi několik vzkazů a dvakrát mu poslala svůj životopis. Bez výsledku. Nulová reakce. Žádná odpověď. Co nejhoršího by se teď asi mohlo stát?

ZASTAVÍ SE PŘED dveřmi a přečte si malá černá písma: Daniel Mansfield, šéfredaktor. *Trefa.* Zhluboka vydechne, zakryje čokoládovou skvrnu složkou se životopisem a zaklepe.

„Kdo je?“ ptá se nevrlý ženský hlas.

„Jules Rothová.“

„Máte schůzku?“ Zní podrážděně.

„Jsem... jeho neter.“

Jules přešlápne z nohy na nohu. *Prosím, pusťte mě dál.* Dveře otevře zamračená žena. Může jí být čtyřicet, ale klidně i šedesát, má nevýrazný obličej a objemnou postavu v pytlovitém béžovém svetru s vykasanými rukávy. Její šarm zachraňuje hrstka roztomilých pih, které má rozesté po nose. „Dan žádnou neter nemá.“ Žena přimhouří bystré tmavé oči a čelo se jí nakrabatí jako harmonika. „Takže, kdo jste a proč jste přišla?“

Očividně ji nehodlá pustit dál, ale Jules spatří Dana škvírou mezi dveřmi a ženinou paží. Sedí ve své kanceláři zády k ní a se skloněnou hlavou píše na klávesnici. Počká několik vteřin, pak se rozhodne a protáhne se kolem zaskočené ženy.

Dan přestane psát a s úsměvem vzhledne, jako by mladé vetřelkyně byly v jeho kanceláři na denním pořádku.

„Snažila jsem se ji zastavit,“ hlásí mu žena s rukama v bok a očima provrtává Jules.

„A vy jste kdo?“ zeptá se Dan klidně a založí si ruce.

Jules zadrží dech déle, než měla v úmyslu. *Vážně je to on.* Husté, vlnité šedočerné vlasy, pomačkaná modrá pracovní košile s armádou propisek v kapse, černá páska přes levé oko – přesně jako v televizi. Rychle spustí. „Jmenuju se Jules Rothová. Právě jsem dokončila žurnalistiku na Medillově škole a chci pro vás pracovat.“ Kousne se do spodního rtu. Je to nervózní zlovyk, který má už od střední a zatím se ho nedokázala zbavit. Nahlas zní až nepříjemně dětsky, vůbec se to nepodobá tomu siláckému projevu, který si cestou sem v duchu nacvičovala.

„Působivý vstup na scénu. Podařilo se vám obejít žalářnici.“ Ukáže ke dveřím, kde stále stojí jeho asistentka s rukama zkříženými na prsou a se zarudlým obličejem. „Mnozí se o to pokoušeli, nikdo nepřežil. Díky, Louise. Jsem v pořádku. Vyřídím to. Můžeš jít domů.“

Jules vydechne úlevou a neztrácí ani minutu. Vytáhne ze složky životopis, nakloní se a položí ho na Danův stůl. Dan si dokument prohlédne, pak ho zmačká do koule a basketbalovým hodem ho umístí do koše.

„Tak především, mně je úplně jedno, co na tom papíru je.“ Odsune překážející hromadu spisů a kývne směrem k židli před svým stolem. Dobré znamení. Jules se rychle posadí. „Ale zajímalo by mě,“ – nepatrně nazdvihne levé obočí – „jak jste se dostala přes ochranku? Tak, že si vás nevšimnul. Ten chlap děsně rád cukruje se stážistkama.“

Jules cítí, jak ji na krku polévá horko. „Flirtovala jsem s ním a řekla mu, že jsem vaše neteř a jdu za vámi. Což je pravda, teda až na tu neteř.“

Dan se nahlas rozesměje, jeho rozmrzelá tvář se rozzáří a nečekaně odhalí existenci mladšího, kdysi možná veselého muže. „Slušný.“ Jeho zachmuřený výraz se ale stejně rychle vrátí. Opře se a zkoumavě si ji prohlíží. „Dovolte mi, abych vám ušetřil čas a energii. Asistentku už mám. A co je hlavní, tuhle schůzku jsem si nedomluvil a nemám zájem ani čas vás – nebo kohokoliv – školit.“

Zatímco mluví, Jules si prohlíží ošklivé jizvy na jeho rukou, připomínající vystouplé pavučiny.

Popáleniny. A na levé ruce... nemá ukazováček. A zakryté oko, samozřejmě. Následky zranění způsobeného výbuchem v laboratoři na výrobu pervitinu, kterou se svým týmem odhalil před několika lety v El Pasu. Dan za to zaplatil vysokou cenu. Práce v utajení se zvrtila. Kartel se o nich dozvěděl a vyhodil laboratoř do vzduchu i s ním uvnitř. Četla o tom. Bylo to i v celostátních zprávách. Dan výbuch přežil, ale druhý reportér z týmu ne.

Odrhne pohled od popálenin a zaměří se na jeho tvář. Ví, že nepočítá s tím, že ho poslechne – provokuje ji. Odkašle si. „Mám návrh, pane Mansfielde.“

„První chyba.“ Dan zvedne do vzduchu ukazováček na zdravé ruce. „Pan Mansfield je můj otec, kterýho nemůžu ani vystát. Ale dohody mám rád, takže pokračujte.“

Jules přejíždí pohledem po nesčetných oceněních na třech policích za ním, po akční fotografii Dana jako mladého reportéra z válečných oblastí, která visí na sousední stěně, a po malém zarámovaném snímku na skřínce za stolem, na němž je holčička v gymnastickém úboru, určitě jeho dcera. „Věc se má tak, Dane,“ – zdůrazní jeho jméno – „že všichni moji spolužáci toužili získat práci v různých časopisech, novinách nebo internetových médiích. Ale já jsem odpromovala s jediným cílem, a to pracovat pro vás a váš investigativní tým. Takže jsem tady.“

Dívá se na ni, jako by právě utekla z blázince. Rychle změnil taktiku a začne vypočítávat svoje úspěchy. „Pracovala jsem jako šéfredaktorka středoškolských novin, šéfredaktorka fakultních novin, šéfredaktorka univerzitních novin...“ Čeká na reakci – ale nic, ani mrknutí. „A... celou střední školu jsem v létě brigádničila v našich místních novinách jako reportérka pro titulní stranu.“ Jules blábolí, ale jakmile překročila hranici mezi tím být zajímavá a totálně pohořet, nedokáže přestat. „Během vysoké školy jsem také absolvovala tři stáže a...“ *Obrátil oči v sloup?*
Jo. Okamžitě se seber.

Jules se postaví. Odvážné, ale nezbytné. „Podívejte, nejsem tu proto, abych plýtvala vaším nebo svým časem. Ale dokážu udělat cokoli, abych odhalila pravdu.“

„Jenže já už nepracuju v investigativním týmu. Jsem teď vedoucí redaktor.“ Dan útočně převrátí papíry na stole, což Jules prozradí dvě věci: Není z toho nadšený a neříká jí úplně všechno. Dan Mansfield by v žádném případě neskončil s investigativní žurnalistikou – to je totéž, jako by Jamie Oliver oznámil, že končí s vařením a bude dělat číšníka.

Jules ví, že prohrává, a tak vytáhne svou poslední kartu. „Vzpomínáte si na Porn Gate?“ vyhrkne. „Před šesti lety?“

Dan sraští obočí, sepne ruce a nakloní se dopředu. Výborně, má jeho pozornost. „Pochopitelně, kdo by na to zapomněl? Ale nebyl to můj článek. Pracovala na něm konkurence... Aby odhalili největší gang obchodující s mladými dívkami kvůli pornografii, použili jako návnadu středoškolačku – díky té reportáži skončil ve vězení jeden guvernér, čtyři senátoři a celá halda dalších úchylů.“

Jules se zhluboka nadechne, aby si dodala odvalu vyslovit své nejhlubší tajemství. Ale je to buď teď, nebo nikdy a ona to rozhodně nevzdá. „Máte před sebou takzvanou Anonymní dívku. Byl to *můj* příběh. Na střední škole. To já jsem s ním přišla do novin.“

Brada mu vyskočí nahoru, jako by někdo cuknul provázkem loutky. „A proč jste s tím sakra nepřišla za mnou?“

Střetne se s pohledem jeho jediného oka. „Snažila jsem se. Ignoroval jste moje telefonáty.“ Přechází do útoku. „Ale teď jsem tady. Můžete mi to vynahradit.“

Dan se nečekaně rozesměje. „Máte odvalu. To se mi líbí. Takže to jste byla vy?“

„Já.“

„Dostali za to Pulitzerovu cenu.“

„Ano... dostali.“ Rozezná téměř neviditelný, ale mírně zaujatý úsměv, a tak pokračuje. „Už jednou jste mě ignoroval. Opravdu chcete udělat stejnou chybu podruhé, Dane? Chtěla jsem pro vás pracovat už jako teenagerka. Sleduju vaši kariéru od doby, kdy jste dělal válečného reportéra.“

„To jste byla v plenkách,“ podotkne správně.

„Přeháním, abych tomu dodala váhu,“ nenechá se Jules odbýt. „Podívejte, vy pracujete na kauzách, které nikdo

jiný nedokáže rozkrýt, a daří se vám. Klidně budu první tři měsíce pracovat zadarmo, i když bych raději dostala zapláceno.“ Vypne hruď a čeká.

To Dana rozesměje – vlastně se jí spíš vysměje do obličeje. Cítí, že jí na tvářích naskakují rudé skvrny, ale neuhne pohledem. Čeká, až přestane. Dan nakonec zmlkne, zakrouťí hlavou a pozorně si ji prohlíží, tentokrát s nelíčeným zájmem. V jeho pohledu spatří svůj odraz: vážnou mladou ženu, která se nelíbí, protože má v hlavě důležitější věci. Podle jeho sevřených rtů a složených paží pozná, že neudělala chybu, když sem vpadla bez ohlášení. Vyzná se v lidech, umí číst jejich výrazy a řeč těla. Její proslov začal možná nejistě, ale očividně ho zaujala.

Vtom je vyruší zvonění Danova telefonu. „Co je?“ houkne do sluchátka. „Kdy? Kolik? Ježíšikriste. Jo, jdu na to. Pošleme tam naše lidi.“

Jules ztuhne. Dan položí sluchátko, projde kolem ní, jako by byla kus nábytku, a nechá ji v kanceláři. Ale ona se vydá za ním do redakce, kde u stolů pracuje už jen několik opozdilců. „Kde jsou všichni?“ zařve. „V Englewoodu se střílí. Čtyři lidi jsou mrtví. Zfetovaný snajper s puškou AR-15 drží obyvatele domu jako rukojmí a vyhrožuje, že zastřelí další. Potřebuju reportéry. Kde jsou Barb s Alaniem, krucinál?“

Někdo se ozve – neviditelný hlas odněkud z kouta. „Šli domů.“

Dan rozhodí paže. „Domů? To si děláte srandu. Copak jsem jedinej, kdo v tomhle brlohu amatérů pracuje i po pátý?“ Naštvaně se otočí na podpatku a všimne si Jules, postávající v rohu s propiskou a blokem, který pro jistotu sebrala ze stolu jeho asistentky. „Ty – Anonymní dívka. Dokaž, že jsi k něčemu. Pojď do mé kanceláře. Dám ti seznam jmen, který obvoláš a seženeš, co potřebuju. Zvládneš to?“

Nečeká na její odpověď. Jules jde za ním do kanceláře, srdce jí divoce tluč a zaplavuje jí tělo adrenalinem, oním pulzujícím žářem, z něhož se rodí reportáž.

Dan neztrácí čas. Při telefonování rázuje sem a tam a pokřikuje na ni jako kuchař v minutkové kuchyni. Tři televize burácejí najednou jako neladící řecký chór a vykreslují tutéž mimořádnou událost na tři různé způsoby.

„Sežeň seznam z policejního oddělení,“ vyštěkne. „Řekni jim, že je to pro mě. Zjisti, kdo je naživu a kdo mrtvý. Spoj se s rodinami. Zjisti, kdo v tom domě bydlí. Potřebuju reakce. To je ta nejhorší část práce, věř mi. Lekce první: útok není důležitý – důležití jsou lidi. Čtenáři nechtějí statistiky, chtějí tváře. Chtějí vědět, kdo zemřel, koho tu po sobě nechal – autistický dítě, co právě přišlo o matku. Zjisti všechno, co se dá. Já se podívám na toho střelce a kdo za tím stojí.“ Dan se rozkašle, ale nepřestává mluvit. „Zvládneš to, Jules? A proč si to nezapisuješ?“ Dívá se na žlutý blok, kterého se ani nedotkla.

„Zvládám to.“ Poklepe si perem na hlavu, jako by v ní měla implantovaný mikročip.

„Jak ti jde psaní na klávesnici?“

Když předtím vešla, viděla Dana, jak píše. Její prsty by ho předstihly o míle.

„Celkem slušně,“ odpoví.

„Za dvě hodiny chci mít na stole pět set slov textu.“

„Domluveno.“ Jejich oči se setkají. Další konverzace je zbytečná. Tu práci dostala.

DVA

MNICHOV, NĚMECKO

MARGAUX ROZTÁHNE vybledlé bavlněné závěsy, vyhlédne pootevřeným kuchyňským oknem na zářící pouliční lampy pod sebou a pak popadne dalekohled. Stařec sedí ve své ložnici už skoro hodinu v naprosto stejné poloze, ani nemrká, jako podepřená mrtvola.

Pozoruje ho už téměř tři dny a má pocit, jako by byla ve vězení. Ze své výhodné pozice v pátém patře vidí Margaux přímo do mužova bytečku, jednoho z tuctu ošuntělých bytů v nevýrazném a nezajímavém, bíle omítnutém domě v mnichovské čtvrti Schwabing, kdysi proslulé bohémským šarmem, ale nyní zchátralé jako žena, která svou krásu nechala zpustnout. Zajistit si toto prvotřídní stanoviště od starší nájemnice, dalšího reliktu minulosti, nedalo moc práce. Margaux stařence nabídla dvacet tisíc eur a týdenní pobyt v nedalekém luxusním hotelu výměnou za to, že ji nechá bez vyptávání užívat svůj domov. Pro někoho, kdo s takovou částkou vystačí bezmála celý rok, to nebylo špatné. Měla k dohodě přihodit ještě klimatizaci – Margaux v tomhle zatuchlém přehřátém pařeníšti páchnoucím naftalínem a mastnotou skoro nemůže dýchat.

Stařec známý jako Carl Geisler vypadá den ode dne žalostněji. Je nesnesitelné sledovat, jak provádí všechny ty svoje obsedantně kompulzivní rituály, jako když dokola mačká tlačítko opakovaného přehrávání. *Ale bude to stát za to*, ujišťuje se Margaux, když si z oprýskaného bílého umakartového stolku vedle sebe bere krabičku Gitanes, zapaluje si cigaretu a čeká deset minut, až stojací hodiny v rohu malé jídelny odbijí osmou večerní.

A je to tu.

Hodiny začnou odbíjet. Margaux típne cigaretu, vezme si dalekohled a sleduje, jak stařec vstává z opotřebované klubovky v rohu ložnice, nejprve pravou nohu do pantofle, pak levou. Pak si obě nohy zuje a úplně stejným způsobem si pantofle zase nazuje. Tak to třikrát zopakuje, pak přejde k posteli, sáhne pod ni a vytáhne opotřebovaný černý kožený kufr. Opatrně ho položí na postel na úplně stejné místo jako vždycky, ani o centimetr dál. Margaux to ví, protože muž si ho odměřuje pravítkem, takovým tím starodávným dřevěným. Nemá obavy, že by ji Geisler přistihl, jak ho špehuje. Nikdy se nedívá ven, ani jednou nevykoukl z okna. Zjevně to nepatří k činností, které má ve svém denním rozvrhu.

Margaux si vyhrne rukávy, trochu víc pootevře okno, aby dovnitř snáz pronikal čerstvý vzduch, a pak rychle zkontroluje telefon. Přišla jí spousta e-mailů a zpráv, které vyřídí později. Je krátce po obědě newyorského času. V kanceláři oznámila, že letí svým soukromým letadlem za obchodem do Paříže, kde opravdu strávila dva dny, a potom pokračovala pravidelným spojem do Mnichova. Letěla druhou třídou, inkognito, s falešným pasem. Když minulý týden obdržela utajenou zprávu, věděla, že musí jednat rychle, sama, a hlavně nezanechat žádné stopy.

Její osobní hacker, bývalý herní designer ze Silicon Valley závislý na adderallu – ten člověk snad nikdy nespí –,

se dozvěděl, že reportérka německého zpravodajského časopisu *Spotlight* údajně pracuje na článku, který by mohl odhalit největší uměleckou senzaci od konce druhé světové války. Hacker se domníval, že by Margaux mohly zajímat podrobnosti, které vytáhl z jejího počítače. *Zajímat? To je vtip.* Pokud se ta informace ukáže jako pravdivá, bude tenhle malý výlet k nezaplacení a zachrání její galerie před finančním krachem.

Znovu zkontroluje obsah tmavě šedé kabelky Birkin, kterou má vedle sebe: jsou tam prášky i pistole s tlumičem – kdyby bylo potřeba. *Jestli se budu muset ještě jednou dívat, jak ten staroch vyměřuje kolem kufru přesně čtyři centimetry, možná se radši zastřelím sama.*

Margaux pozoruje Geislera a jeho nekonečné výstřednosti a přemýšlí přitom o jeho mizerném životě, od dospívání na gotickém hradě v Míšni s výhledem na Labe až po sklonek života ve zchátralém bytě jak z lepenkové krabice. *Takový zmar.* Zavrtí hlavou a vzpomene si na vlastní ubohé dětství v oxfordském ponurém sídle s padesáti šesti pokoji – nejosamělejším místě planety –, kdy vyrůstala jako jedináček vychovávaná zástupem načuřených chův, které ji nenáviděly ještě víc, než se její rodiče nenáviděli navzájem. Do svých třinácti dokázala zničit pět starých panen. A ta poslední odešla ze dne na den, protože byla přesvědčená, že ji otrávil. Margaux se po tváři rozleje láskyplný úsměv, když si vybaví, jak té upjaté mrše nasypala do odpoledního čaje jed na krysy a pak se dívala, jak trpí. Tohle byl jeden z jejích povedenějších vtípků.

Geisler začíná počítat do deseti. Vidí, jak odříkává slova stejně jako vždycky. *Teď přichází ta zajímavá část...* Odklopí víko kufru v houdiniovsky velkolepém gestu a pak pomalu a něžně vybaluje kresby, jako by poprvé svlékal ženu – pokud to tedy vůbec někdy dělal, soudě podle jeho zpustlého vzhledu. Vyjme každou kresbu na papíře,

natočí ji ke světlu a pak ji jemně obkresluje konečky prstů a promlouvá k ní. Margaux sleduje pohyby jeho úzkých rtů a její němčina je natolik dobrá, aby pochopila, že jim šeptá láskyplná slova: *Liebling, Liebling*. Margaux vyčkává. Mazlení, jiskřičky radosti v jeho očích, když něžně hladí papíry pokreslené tužkou nebo uhlem. A nejsou to jen tak ledajaké kresby, čmáranice nebo lepty, ale *ukradená* díla od Renoira, Moneta, Cézanna a Gauguina. Margaux típne čtvrtou cigaretu z nepřetržité řady tohoto večera, navlékne si rukavice a přes rameno přehodí velkou kabelu. Tři dny jsou víc než dost. *Nastal čas*.

O DVACET MINUT později Margaux bez potíží odemkne chabý zámek starcových vstupních dveří – tak laciný, že by to zvládla i poslepu. Ví, že spí. Vzal si své dva prášky, nasoukal se do noční košile, zhasl světlo a ve 20:47 už bude podle navyklého rozvrhu chrápat. Drží se svého jízdního řádu jako švýcarský vlak.

Po špičkách projde krátkou zatuchlou předsíní, mine ložnici a zamíří do prázdné a sterilní kuchyně, ve které je jen sporák a na něm zarezlá konvice a laciný hliníkový hrnec. Rozhlédne se a vidí staré dřevěné skříňky a jednu obrovskou skříň na potraviny. Nejdřív se tedy vydá ke spíži, otevře ji a zůstane v šoku stát.

Ježtši.

Na podomácku vyrobených policích, mezi krabicemi džusů a konzervami, je jako sardinky napěchován nespočet srolovaných pláten. Odhaduje, že se na každé polici tísní nejméně sto různě velkých rolí. Srdce se jí rozbuší, když opatrně vysouká první roli z police ve výšce očí a rozbálí potrhané plátno. Pestrý olej – rabíni tančící s Tórami nad hlavou a kolem nich ženy, děti a létající akrobaté – *Chagall*. Vytáhne další. Naháčí po koupeli seskupení jako víly v lese – *Cézanne*. Třetí, baletky v nervózním hloučku

těsně před představením – *Degas*. Pšeničná pole plná cy-přišťů – *Van Gogh*.

Role za rolí, jedno mistrovské dílo za druhým – Margaux skoro nedýchá. Jako by dostala klíče od Louvru se svolením vzít si, cokoliv bude chtít. Rychle popadne tolik pláten z polic, kolik unese, pod kuchyňským dřezem najde několik velkých pytlů na odpadky a naplní je až po okraj. Reportáž, kterou ukradl hacker, je lež – ani zdaleka nevystihuje poklad, který se ukrývá v tomhle špinavém bytě. Když otevře další kuchyňské skříňky, je znovu v šoku, protože nachází tolik pláten, že by jimi naplnila menší dodávku. Geislerův ulitý poklad musí mít hodnotu přinejmenším miliardu dolarů, možná i víc. Staří mistři. Fauvisté. Impresionisté. Kubisté. Expresionisté... *Jak mu to mohlo projít?* Začíná s ní lomcovat vztek. *Jemu?* Kdepak, ne téhle agorafobické chodící mrtvole, ale jeho otci – Helmuthu Geislerovi, Hitlerovu hlavnímu obchodníkovi s uměním a neblaze proslulému zloději.

Margaux vztekle kopne botou do podlahy, ale v uších jí jako činely zaduní dědečkův hlas: *Teď se soustřed' a potom si sežeň relevantní informace, Margaux. Neber si to osobně. Nejde o tebe, ale o umění, o historii.* Vzchopí se a lačně si prohlíží mistrovská díla. *Nejde o tebe, ale o peníze.* Její slova – ne dědečkova.

V duchu identifikuje každý obraz, každého slavného umělce, až katalog v její hlavě začne hrozit kaleidoskopickou explozí. Role za rolí, nebere to konce: Pissarro, Matisse, Kandinskij, Klee, Beckmann, Munch, Derain, Braque, Nolde, Dix...

Rozhlíží se po zchátralé místnosti, která vypadá jako vzorová jednotka sociálního bydlení. Holé, olupující se stěny, vlhký vybledlý strop porostlý plísní – a na zdech nevisí jediný obraz. *Co je to za blázna?* Margaux dojde k nejbližšímu oknu, zdvihne rozbité žaluzie pokryté silnou

vrstvou prachu a vidí, jak kolem budovy projíždí černý volkswagen s tónovanými skly. Stejný viděla včera třikrát. Náhoda? Margaux zavrtí hlavou. V žádném případě. O článku ve *Spotlight* se musel dozvědět ještě někdo. V duchu si poznamená, že to musí prověřit. Rychle přejde k ložnici, přiblíží ucho ke dveřím a uslyší hlasité starcovo chrápání připomínající smrtelný chrapot. *Brzy – velmi brzy.*

Margaux zůstane stát a znovu myslí na svého milovaného dědečka Charlese de Laurenta, který zemřel, když jí bylo dvanáct. Kdyby ji teď viděl... z obchodnice s uměním se stala zlodějka. Bude tvrdit, že nešlo o loupež, ale o sebeobranu. Okrást někoho o umění, které ukradl, není zločin, ale odplata. Helmuth Geisler a jeho nacističtí kumpáni zabavili za války v Paříži mnoho dědečkových obrazů. *Ale ne všechny.* Její geniální dědeček, který byl vždycky o krok napřed, předvídal, co se stane. Slyšel vyprávění o svých kolezích a klientech v Berlíně a Mnichově, jejichž sbírky byly zabaveny nebo zničeny. A pustil se do záchrany obrovské de Laurentovy sbírky dávno předtím, než nacisté zabouchali na dveře jeho galerie.

Takže když se to stalo a nacisté téměř rok před pařížskou invazí vtrhli do jeho galerie v ulici La Boétie a požadovali po něm jeho rozsáhlou sbírku, byl připravený. Řekl Margaux, že těm zločincům musel vydat tři sta významných pláten z rodinné sbírky, ale přes dva tisíce mistrovských děl zachránil. Poslal je nejprve do jižní Francie a odtud je nechal propašovat do Lisabonu, Londýna a New Yorku, kde byla v bezpečí. Všechny obrazy kromě jediného – toho, kterého si jeho milovaná, ale nemocná mladá žena Sylvie cenila nejvíce. Udělal chybu a nechal ho u sebe příliš dlouho, a když se ho potom snažil před krvelačným Helmuthem Geislerem zachránit, bylo pozdě. Její dědeček se s tou ztrátou nikdy nevyrovnal.

Najednou Margaux hodí veškerou obezřetnost za hlavu. Hlučně otevírá a zavírá zásuvky a skříňky. *Je tady... Ten obraz tady musí být.* Srdce jí poskočí s každým dalším bouchnutím.

„Kdo je tam? Kdo je tam?“ křičí stařec německy z ložnice. Margaux ztuhne a představuje si, jak se třikrát obouvá a vyzouvá z těch ošoupaných pantoflů. Když vejde do pokoje v zašlé bílé noční košili se slabou baterkou v ruce, vypadá jako Dickensův Duch minulých Vánoc. Průhledná, žilami protkaná kůže, směšná čupřina sněhobílých vlasů obrůstajících plešatě, skvrnami poseté temeno. Spatří Margaux, pytle na odpadky plné pláten, dveře skříně na potraviny otevřené dokořán a všechny své pečlivě stočené role vytahané z polic.

„Ne, ne, ne!“ Jeho pichlavé kobaltově modré oči se démonicky rozšíří.

„Ano! Ano! Ano!“ Margaux si nemůže pomoci. Nemá pro tohohle prohnílého nacistického dědice ani špetku pochopení.

„Tatínkova děťátka –“ vyráží ze sebe muž a hlas se mu třese.

„Kde je *Žena v ohni*?“ ptá se Margaux a vykročí k němu se zaťatými pěstmi. On couvne ke stěně a ochromeně se o ni opře rukama.

„Ne, prosím,“ žadoní a jeho vyděšené oči svítí ve tmě. „Nemám ji. Není tady... ty ostatní jen chráním před zloději. Jsem za ně zodpovědný.“

„Ty zkurvenej lhář!“ Margaux má co dělat, aby ho neztloukla na kaši. „Sám jsi zloděj. Koukej mi ji dát.“

„Prosím, nevím, kdo jste, ale nechte mě být. Jsem mírumilovný člověk, jen se rád obklopuju krásným uměním.“

„Uměním, které nakradl tvůj otec.“ Tváře jí hoří. „Zabavil ho muzeím, sběratelům, galeriím, umělcům. Ukradl

je *mému* dědečkovi. Tvému otci jeho zločiny prošly,“ – ukáže na něho – „ale tobě neprojdou.“

Starcovo scvrklé tělo se jí zmenšuje před očima. „Můj otec byl hrdina.“ Hlas má slabý, ale pěsti zaťaté. „Zachránil obrazy, které by nacisté zničili. Hrdina, slyšíte, hrdina, žádný padouch. Máme důkazy, dokumenty, podepsané smlouvy...“

„Jo tak, papíry!“ ušklíbne se Margaux a dívá se na jeho ubohé pěstičky. Kdyby do něj foukla, svalil by se na zem. „Podepsané smlouvy? Myslíš smlouvy podepsané pod nátlakem! Všechny ty vaše důkazy jsou falešné.“

„Lži, samé lži,“ brání se muž. „Moje babička byla napůl Židovka.“

Margaux se nahlas rozesměje. „Já vím. Babička. Poloviční Židovka. Všechno jsem to četla. Helmuth Geisler použil tuhle lež, aby dostal zpátky umělecká díla, která ukradl – a Spojenci, ti pitomci pitomí, mu uvěřili.“ Znechuceně vrtí hlavou. „Kolik obrazů je v tomhle bytě?“

Geisler mlčí. Přikryje si ústa rukama jako malé dítě, které se bojí, aby bezděčně neprozradilo pravdu.

Margaux promluví mírným a zdánlivě konejšivým tónem, jemným jako šlehaná smetana, který používá, když potřebuje s někým manipulovat. „Máte pravdu, Carle. Odvádíte opravdu dobrou práci při ochraně všech uměleckých děl svého otce před zlými lidmi. Kolik obrazů tady vlastně strážíte?“ ptá se.

Jeho tělo se narovná. Položené oči zazáří pýchou. „Patnáct set dvacet sedm a k tomu dvacet tři kreseb.“

Tehdy si Margaux všimne, že jeho pohled sjíždí ke sporáku. Na čele se mu rosí drobné krůpěje potu.

„Copak tam je?“ zeptá se a zamíří k němu. „Je uvnitř? Je tam?“

„Nic tam není. Prosím, jděte pryč. Nechte mě a mé obrazy na pokoji.“

Margaux s očima upřenýma na Geislera otevře troubu, a jakmile nahlédne dovnitř, zalapá po dechu. Další plátna. Nejméně stovka. Ale tahle díla nejsou srolovaná jako ta ostatní. Ne, tahle jsou navrstvená na sebe jako lasagne, jako by se je chystal upéct. Jako prvního vidí Matisse. *Ten imbecil schovává Matisse v troubě.* O tomhle ukradeném Matissovi slyšela. Má hodnotu jistě přes třicet milionů dolarů. *Výborně. Teď je můj.* Opatrně ho položí na kuchyňskou linku a pak uvidí olej Maxe Beckmanna, německého expresionisty, a pod ním, přeloženého napůl, Picassa... Odstoupí a vrhne rozzuřený pohled na Geislera, který se neodlepil od stěny ani o píď. „Picasso přeložený napůl? Chtěl sis z něho udělat sendvič, ty úchyle zrasanej?“ křičí.

„Ne, ne. Vy tomu nerozumíte...“ Geisler opět vrtí hlavou jako malé dítě, jako by dál trval na tom, že si sušenky ze sklenice nevzal, přestože má na rtech přilepené drobky. „Jsem nevinný. Já jsem je chránil,“ kňourá.

„Nevinný. Jen plníš rozkazy, co?“

„Ano, ano, správně.“ Hlava se přestane vrtět, tělo třást. „Přesně tak.“

„Kde je ten zatracený obraz?“ Margaux ví, že jí dochází čas. Znovu přistoupí k oknu a vyhlédne na ulici. Volkswagen pořád jezdí kolem. Musí odsud zmizet, ať už s obrazem, nebo bez něj. Přistoupí ke Geislerovi a vytáhne z kabely zbraň.

„*Žena v ohni*,“ naléhá.

„Neubližujte mi,“ žadoní a tiskne si ruku na srdce. „Má ho moje sestra.“

„Sestra? Ta zemřela před třemi lety.“ Přiloží mu zbraň ke spánku.

„Ne, Beatrice se věnuje zahradničení. V Salcburku. Ten obraz je u ní,“ křičí a vypadá vydešeně. „Prosím, prosím, moje prášky. Potřebuju svoje prášky.“